

NEHİR AYDIN GÖKDUMAN

ANLATMAYI

ÇOK

DÜŞÜNDÜM

GENÇ
T
LİMAS

1.BÖLÜM

BİR ŞEYLER ESKİSİ GİBİ DEĞİL

Pandemiden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak dedikleri kadar varmış. Bir yıl sonra okulun açılmasıyla bizim sınıf mevcudu otuz beşten yirmi yediye düştü. Sekiz kişi ailelerinin başka yerlere taşınması nedeniyle okuldan ayrılmış. Buna pek sevinemedim. Çünkü içlerinde gerçekten sevdiğilerim vardı. Peri, Raci, Mustafa, Reyhan ve diğerleri... gittikleri yer ve şu anki yaşamları konusunda bir bilgimin olmaması da ayrı üzücü. Gerçi bu sürpriz olmadı. Önce eve kapanıp durduğumuz o günlerde EBA'daki derslerde teker teker eksilmeye başladılar. Okul açıldığında da sıralarının boş olduğunu gördük.

İçlerinden sadece Hülya'yla vedalaşabildim. O da babasının iş değişikliği yüzünden uzaklara gidenlerden. Yakın arkadaştık. Benim için hiç iyi olmadı. Hem en iyi arkadaşımı kaybettim hem de İstanbul'da yaşama isteğimi. Ben de babamın yaşadığı şehre gitmek isterdim ama onunla aynı gökyüzünün altında yaşadığımı biliyorum sadece. Çünkü o çok uzakta. Adını yalnızca haritadan bildiğim bir ülkede yaşıyor. Ben iki yaşındayken Fransa'nın başkenti Paris'e gitmiş. Bir daha da dönmemiş. Anlatırım, uzun hikâye...

Sınıftan gidenler olduğu gibi aramıza yeni bir arkadaşı-
mız da katıldı. Adı Lina olan bu kız, açık sarı saçları, uzun
boyu ve mavi gözleriyle ilk günden dikkatimi çekti. Benim
ve bizim sınıfın çoğunun kahverengi saçlı ve kahverengi
gözlü olduğunu düşünürsek aramızda çabuk fark ediliyordu.
Giden arkadaşım Hülya da sarışındı. Onun da tıpkı Lina
gibi burnunun iki yanına yayılan sevimli çilleri vardı. İlk
günden ilgimi çekti. Aslından kendisinden tüm bunlardan
daha çok, Lina'nın geldiği yere odaklandım desem daha
doğru olur. Birinci derste öğretmenin sorularını yanıtlarken
yurt dışından döndüklerini söyledi. Sanki yurt dışı tek bir
yeri ifade ediyormuş gibi. Sınır ötesine ilgim olduğu için
meraktan içim içimi yedi tabii. Neresi bu Türkiye'den başka
olan yer? Tanzanya mı, Uganda mı, Viyana mı, Papua Yeni
Gine mi? Nereden gelmişti yani? Henüz tanışmadığımız için
soramadım da. Neyse ki sınıf öğretmenimiz benim aklımdaki
soruyu ona yöneltiverdi.

Lina konuşmaya hiç de hevesli olmayan bir ses tonuyla
doğma büyüme Fransalı olduğunu, on üç yaşına kadar
Paris'te yaşadığını, babasının oradaki Türk Büyükelçiliği'nde
görev yaptığını, altı ay önce Türkiye'ye yerleştiklerini anlat-
tı. Bir de ikiz kardeşi varmış. Adı Alin! Okul idaresi Lina'yı
bizim sınıfa, Alin'i 8-B'ye vermiş. Her ne kadar idareimiz ikiz
kardeşlerin sınıfla çabuk kaynaşması için böyle bir yöntem
uygulamış olsa da Lina'nın bizimle arkadaşlık etmeye pek
gönlü varmış gibi görünmedi bana. Çünkü derslerde önünde-

ki deftere bir şeyler karalayıp duruyordu. Teneffüslerde desen ya sırasında oturuyordu ya kendi başına bahçeyi turluyordu.

Bense bu yeni kızla konuşmak için can atıyordum ama lafa nerden girsem bilemiyordum. na ne dese-ydim? En iyi arkadaşım Hülya gitti; Ona çok benziyorsun. Yerine seni koyabilir miyim?

Herhalde bana güler ve sırtını dönerdi. Onun geldiği okulda kimse tipine göre arkadaş seçmiyordur değil mi?

Yoo ben de arkadaşlarımı dış görünüşlerine göre seçmem. Sadece sıra dışı şeyler (bu insan olsun eşya olsun fark etmez) ilgimi çeker. Daha anaokuluna giderken kırtasiyede bir kalem kutusu beğenmişim. Üzerinde mitolojik çağlarda yaşadığına inanılan hayvan resimleri vardı. Ağzından kırmızı lavlar saçan ejderhanın boncuktan yapılmış gözleri sahi-ciymiş gibi fıldır fıldır dönüyordu. İçine boya kalemlerimi koyup okula gittim. Sıra arkadaşım kalem kutumu görür görmez çığlığı bastı. Üstündeki ejderha ona göz kırpmış. O korkunç hayvanla aynı sırada oturamazmış. Öğretmen de kalemligimi okula getirmemi yasaklamıştı. Çok üzümüşüm. Onu hâlâ saklıyorum.

Çocukluğuma inecek olursak belki de Lina adlı kızla buna benzer bir bağ kurmuşumdur. Sınıftakiler sessizliğini ürkütücü bulsa da onda beni çeken bir şeyler vardı. Uzaktan uzağa takipteydim. Birkaç kez ikiziyle bahçede dolaşırken de gördüm. Alin de fasulye sırtığı kadar uzun boyu, ikizi gibi sarı kafası ve okul formasının üstüne giydiği bol yazılı swi-tiyle sıra dışı bir tipti. Kız kardeşine tıpatıp benziyordu. İyi

de anlaşıyorlardı bence. İkizim olsa ben de kimseye dönüp bakmaz mıydım onlar gibi?

Lina, sınıfta iki sıra önümde, çaprazımda oturuyordu. Benim onu göz hapsine aldığımın farkındaymış gibi bakışlarımız kesiştiğinde bana hafifçe gülümsüyordu. Bundan cesaret alarak ona birkaç kez teneffüse çıkmayı teklif etmişim. Beni nazikçe reddetti. Dün yine kantinde elinde tostla oturacak yer bakınıyordu. Masama oturabileceğini söyledim.

Oturdu, sessizce yedi ve sınıfa gitti. Aramızda olup bitenlerin hepsi bu!

Akşam okul çıkışı eve doğru kaldırımında yürüyordum. Arkamdan birinin konuştuğunu duydum.

“Başından beri bu sınıfta mıydın?”

Bana mı diyor? Dönüp baktım. Konuşanın Lina olduğunu gördüm. Yanındaki ikiziyle arkamdan geliyordu.

“Bana mı dedin?” diye sordum.

“Evet, aynı sınıfta değil miyiz? Sen de teneffüslerde yalnız takılıyorsun. Bu okulda yeni misin?”

“Hayır hayır,” dedim. Sanki bana yöneltilen bir ithamı reddeder gibi. “Beşinci sınıftan beri buradayım. En yakın arkadaşım bu yıl sınıftan ayrıldı da...”

Sonra omuzlarımı silkip önden önden yürümeye başladım. Niye tafra satıyorsam. Neyse ki üstüne alınmadı.

“Bu ikizim Alin,” dedi. “Onu niye başka sınıfa verdilerse; Fransa’da aynı sınıfta okurduk. Burada kanunlar çok değişik. İkizler aynı sınıfta okursa arkadaş edinemezlermiş.”

O âna dek konuşmaya katılmayan ve uzun bacaklarının üstünde bir basketçi gibi yaylanarak yürüyen Alin adlı çocuk,

“Benim için sakıncası yok,” dedi. “Her durumda kendime arkadaş bulabilir ya da kendimle takılabirim. Zaten insanların içinde de hep yalnızsın, tek kişisin. Küçük Prens’teki ‘Yılan’ haksız sayılmaz. Çevrendeki sesler seni biraz meşgul eder o kadar!”

Bu iddialı cümlelerin üstünde durmaya zaman bulamadan Lina pat diye sordu:

“Adın Asya’ydı değil mi? İlk kez duyuyorum bu ismi!”

O sırada yanımızdan geçen bir otomobil, yolun kıyısındaki birikmiş yağmur suyunu üstümüze sıçrattı. Kendimizi yana atmakta geç kalmıştık.

“Asya,” dedim kızgın bir sesle. Bir yandan da elimle üstüme sıçrayan suları silkelemeye çalışıyordum.

Yol ağzına geldik. Lina,

“Bizim ev şu tarafta,” dedi. Kadıköy’ün deniz yönünü göstererek. “Babam eve en yakın okula yazdırdı bizi. Sizin ev de buralarda mı?”

“Sayılır,” dedim. “İlerideki sokaklardan birinde oturuyoruz.”

“Şu babalar çocukları hep gözlerinin önünde olsun isterler,” dedi Alin. Bana kalsa Güzel Sanatlar Lisesi’ne yakın bir ortaokulda okuyacaktım.”

“Ortaokulun duvarından atlayıp liseye geçilmiyor,” dedi Lina. Sarı, dalgalı saçlarını savurarak. “Bu okulu bitirdiğinde de Güzel Sanatlar Lisesi’ne gidebilirsin.” Sonra gözlerini benim yüzüme dikip,

“Senin baban da bizimki gibi kuralcı mı?” diye sordu.

Hıııı, kuralcı mı? Bu tuhaf soru da nereden çıkmıştı?

“Babam şeyy... babam... nasıl kurallar yanı?”

“Kuralcı işte. Kendi bildiğini okuyan, senin de bu kurallara adeta tapmanı isteyen biri. Bu okula gitmemize de o karar verdi.”

Konu babadan açılınca bir de hiç bilmediğim bir koldan ilerleyince ne desem bilemedim.

“Okulu zaten sistem belirliyor,” dedim. “İlkokuldan sonra burada devam etmem gerekiyordu. Sistemde adımın çıktığı okula kayıt yaptık biz.”

Yalnız çocuk Alin, yeşil montunun önündeki fermuarı boynuna kadar çekerek,

“Öyle ya da böyle bütün sistemler bunaltıcıdır,” dedi. “Çemberin dışına çıkmak, uzaya gitmek kadar zor şu dünyada!”

Sonra önden önden yürüyüp önüne çıkan bir kuru yaprağı futbol topuna vurur gibi havalandırdı. Bizim sokağa ayrılan dönemecin başına gelmiştik. İyi akşamlar dileyerek ayrıldık.

Anahtarım la kapıyı açıp eve girdim. Annem her zaman benden sonra gelir. Evimizle işi arasında yarım saatlik bir mesafe ve günde dokuz saatli bulan bir mesaisi var. O, kitap editörlüğü yapıyor. Kendimi bildim bileli aynı işte çalışır. Yayınladıkları her çocuk kitabının bir baskısını da eve getirdiği için evimiz tam bir kitap cennetidir.

Akın abim üniversitede bilgisayar mühendisliği okuyor. O aynı zamanda bir müzisyendir. Ortaokul yıllarından beri gitar çalar. Üniversiteye başlayınca kendine istediği gibi bir iş buldu. Haftanın dört akşamı okuluna yakın bir kafede canlı müzik yapıyor. Pandemide kafeler kapalı olduğu için herkes gibi o da evdeydi. Fakat sanat aşkı mola tanımadığı için aylarca odasından gelen gitar sesine katlanmak zorunda kaldım. İşler açılma kadar yeni besteler yapıp çalışamadığı günlerin zararını kapatacakmış. Bir şarkıyı bitmiş haliyle dinliyorsan güzeldir, hazırlık aşamasındaysa sadece tıngırtı.

Abim, telefondaki aile grubumuza bu akşam kafede yeni bestelerini çalacağını ve geç geleceğini yazmış. Annem de altına üzgün yüz emojisi atmış. Buna ne gerek varsa. Abimin çalışmak zorunda kalışına hep üzülür. Kendisi de ben bildim bile çalışıyor. Hafta sonlarında bile.

Annemi seviyorum. Üstelik iki kişilik seviyorum. Çünkü kendimi bildim bileli benim tek ebeveynim o. Saçımı taryan, bana sevdiğim yemeği yapan, evimize varlığıyla neşe katan büyüğüm olarak bir onu tanıdım.

Babam aile tablomuzda hiç olmadığı için kalbimdeki ona ait olan sevgiyi de anneme yönelttim galiba. O yüzden onu bütün çocukların annelerini sevdiklerinden daha fazla seviyorum.

Dördüncü kattaki dairemizin en küçük odası benim. Üstümü çıkarıp dolabıma yerleştirirken Alin ile Lina'yı düşünüyorum. Paris'ten geldiklerini öğrendiğimden beri hiç aklımdam çıkmıyorlar ki. Sanki bana oradan bir haber getirmişler gibi, onlarla sohbet edersem babama yakınlaşacakmışım hissine kapılıyorum.

Oysa Paris kocaman bir şehir. Babam bile içinde kaybolduğuna göre onu nereden tanıyacaklar!

Bir gün oraya gitmeyi çok istediğimi saklayamam. Babamın gidip de bir daha arkasına dönüp bakmadığı bu ülke nasıl bir yer merak eder dururum. Paris'le ilgili izlediğim belgeseller, filmler, okuduğum kitaplar içimde taşkın bir heyecan oluşturur. Bazen biten bir romanın ya da filmin ardından gözyaşlarım izinsizce akar. O yaşları tarifsiz bir öfkeyle elimin tersiyle silerim. Paris'le ilgili her şeye sırtımı dönmek isterim sonra. Ancak kendime verdiğim söz birkaç gün bile sürmez.

Bugün de Lina'yla geldiği yer hakkında konuşmamak için kendimi zor tuttum. Neden oradaydılar, niye döndüler? O Asya adını ilk kez duymuşsa ben de Lina ve Alin ismini öyle! Hadi ama Asya! Budalalık etme! O kız Paris'ten gelmemiş olsa bu kadar ilgilenir miydin? Teneffüslerde yalnız

takılmasını niye dert edip duruyorsan! Bugün yolda gelip sana laf attı diye arkadaş olduğunuzu sanma!

Annemin geldiğini duymamışım.

“Asya, anahtarı kapının üstünde unutmuşsun!”

“Hiiiih, gerçekten mi?”

“Hem de acayip gerçekten.”

“Özür dilerim anne. Nasıl dalmışsam.”

“Havuzda dalar gibi...”

Yanına gidip anneme sarıldım.

“Apartmanımız güvenli. Konu komşudan bir şey gelmez de tedbirli olmakta yarar var. Ee n’aptın bakalım bugün?”

“Okula gittim, ders dinledim, okuldan çıktım eve geldim.”

“Aferin, yapman gereken de bu,” diye güldü, iki kişilik sevdiğim kadın.

Annem gülünce mutlu olurum ben. Yanağının iki yanındaki gamzeler çukurlaşır ve parlak, kumral yüzü neşeli bir görünüm alır. Bence bütün çocuklar sever annesinin gülümsemesini.

Elindeki kraft karton kutuyu masanın üstüne bıraktı.

“Bugün yemekle uğraşmak istemedim. Abin gelmeyeceği için ikimize kuşbaşı pide aldım.”

En sevdiğim fast foodlardandır. Soğumadan yemek için mutfak masasına oturduk.

Anneme sınıfımıza yeni gelen Lina ve ikizi Alin'den söz ettim. "Hımm ne güzel, yeni arkadaşlarınız olmuş," gibi bir şeyler söyledi. Konuyla ilgilenmediği televizyon ekranında dolaştırdığı bakışlarından belliydi.

"Daha önce Paris'te yaşıyorlarmış," dedim.

Ayranından birkaç yudum aldı. Beni duymamış gibi pidesini yemeye devam etti.

"Orada on üç yıl kalmışlar. Belki de babamın kafesine gitmişlerdir. Olamaz mı?"

"Bize ne bundan Asya!"

Babamdan söz açılınca annemin böyle çıkışlarına alışkı-
nım. Biliyorum konuyu anlamsız yere uzattım. Bir zamanlar
evli olan çiftler, boşanma davaları sonuçlanır sonuçlanmaz
bir daha birbirlerinin adlarını bile duymak istemiyorlar. Ben
henüz iki yaşındayken boşanan annem ve babam o günden
beri birbirine iki yabancı! Sanki öncesinde hiç evlenmemiş,
iki çocukları olmamış gibi birbirlerinden habersiz yaşamayı
seçmişler. Ayrılma nedenlerini sorduğumda, şiddetli geçim-
sizlik olduğunu söyledi annem, mahkemedeymişiz gibi. Ne
demekse bu? Geçinmelerinin dünyada imkânı yok, taban
tabana zıt bu iki insan birbirinden derhal uzaklaşmalıdır mı?
Babamın ta Parislere gidip de çocuklarını arayıp sormaması
için geçerli bir mazeret sayılabilir mi? Her neyse o ailevi Big
Bang patlamasından sonra ben ve abim annemin yanında
kalmışız. Kendimi bildim bileli biz hep üç kişiyiz.

Yine de on üç yaşımı bitirmek zorunda olduğum şu günlerde yaşadıklarına hep kötüdür demek istemiyorum. Çünkü o zaman üç kişilik aile yaşantıma ihanet etmişim gibi bir sıkıntı beliriyor içimde. Çocukluğum ve ilk gençlik günlerim hep babamı merak ederek geçti. Uzaya kadar bir özlem, gökteki yıldızlar kadar çok, kumsaldaki kum taneleri kadar sayısız pek de iç açıcı olmayan anıları biriktirerek...

Annem pideden arta kalan birkaç parçayı saklama kabına koyup dolaba bıraktı.

Akşam bu saatlerde çay demler ve çalışma masasında birkaç saat daha oturur. Ben de günün ders özetlerini geçirim. Bu gece ikimizin de canı bunları yapmak istemedi. Bir film izlemeye karar verdik. Annem başının altına kırlent alıp kanepeye uzandı, ben de sallanma koltuğuna geçtim. İkimiz yemekte açılan Fransa bahsinden uzaklaşmak için gözümüzü ekrana diktik. Filme odaklanamadım. Annem de daha başında uyuyup kaldı zaten.

Gece yarısına doğru odamdan dış kapının sesini duydum. Abim gitarını kapının önüne dayadı. Sonra annemle ikisinin mırıltılarını işittim. Uyku bazen özlemi duyduğun şeylerin kucağıdır. Babamlı rüyalardan birindeydim yine.

2.BÖLÜM

ANNEM BİR FRANSIZ

Alin koridorun başında bana doğru geliyordu.

“Lina’yı gördün mü Asya?”

“En son müzik dersinde sınıfça şarkı söylerken o, defterine bir şeyler karalıyordu,” dedim.

Yanıma yaklaşıp sanki başkalarının duymasından imtina ettiği bir sesle,

“Biraz konuşabilir miyiz?” dedi.

“Ne hakkında?”

O an tuhaf bir fikre kapıldım. Babamın Fransa’da olduğunu biliyor da avucunda bana ondan getirdiği bir not saklıymuş gibi!

Beni hafifçe kolumdan tutarak duvarın kenarına çekti.

“Konuşuklarımızın aramızda kalmasını istiyorum. Bunu ikizim bile bilmemeli.”

İşte bak, tahminlerim sadece boş bir şüpheden ibaret değilmiş.

“Hıııı!” diye şaşladım. “Bana az sonra okulu korsanların basacağını ve hemen kendimize bir dehliz bulmamızı önerecek gibi bakıyorsun!”

Elini kıvrırcık saçlarının üstünde gezdirip,

“Sen de mi maceraya düşkünsün?” dedi. “Hayal gücün iyi gelişmiş doğrusu.”

“Ne söyleyeceğini merak ettim.”

“Bak şimdi, bu okulda işbirliği yapabileceğim...”

Birden konuşmayı kesip bizim sınıfın kapısına doğru yürüdü.

Arkama dönüp baktığımda Lina’nın koridorun başından bize doğru geldiğini fark ettim. Alin sanki az önce benimle olan diyalogunu kamufle eder gibi kollarını kaldırdı ve:

“Ben de seni arıyordum,” dedi. “Ayrı sınıflarda olmamız teneffüste de görüşmeyeceğiz anlamına gelmez değil mi?”

Lina göz ucuyla beni süzerek yanımdan geçip gitti. İkizi de az önce benimle konuşmak isteyen kişi değilmiş gibi onu takip etti. Arkalarından gidip teneffüste onları mı gözlesem, sınıfa dönüp az önce olanları akıl süzgecimden mi geçirsem bilemedim. Ayaklarım beni camın önüne sürükledi. Gözlerim bahçedeki iki kardeşi aradı. Kalabalığın içinde fark edemedim. Alin’in benimle işbirliği yapmak isteyeceği şeyi o kadar merak ediyordum ki bahçeye koşup onu bulmak ve bana ne diyecektin, diye sormamak için kendimi zor tuttum.

Sıradaki ders sosyal bilgilerdi. Lina öğretmenden bir saniye önce sınıfa girdi. Durgun görünüyordu. Ders boyunca

defterine bir şeyler yazmayı sürdürdü. Bunu yaparken ders-ten büsbütün kopmuş gibi davranmadığından öğretmenin dikkatini çekmiyordu ama ben iki ön çaprazımda oturan bu gizemli kızın elinin defterinin üstünde gezinip durmasından rahatsızdım. Bana neyse bundan. Belki de hep aynı hareketleri tekrar eden insanlara karşı alerjim vardır. Abimin sürekli bir elinin gitarının üstünde olması gibi bundan da huylanmıştım işte.

Öğretmen ülkemizin dünya üzerindeki coğrafi ve stratejik özelliklerinden bahsediyordu. Lina ve ailesinin Türkiye'ye yeni yerleştiklerini bildiği için,

“Peki sen ülkemiz hakkında ne düşünüyorsun ?” diye sordu ona. “Yeni hayatına alışabildin mi?”

Yeni gelen kız, sorudan hiç memnun olmamış gibi öğretmene baktı.

“Annemden daha iyi alıştım sayılır,” dedi.

“Annen zorlanıyor mu peki?”

“Evet, çünkü o bir Fransız. Buraya babam istediği için geldi. Yani aslında ben de öyle sayılır.”

Öğretmen, konuyu fazla uzatmadı. Dersin işleyişini bozmamak için,

“Türkiye'yi zamanla daha çok seveceğinizi umuyorum,” dedi. “Şimdi defterlerinizi açın ve tahtaya yazacaklarınızı not alın.”

Lina'nın annesinin bir yabancı olması sınıftakilere ilginç gelmişti. Başını Yelda'nın çektiği Meral, Serap çetesi (onlara çete diyorum çünkü gıcık olduğum her işin altından bu üçlü çıkar) teneffüste yeni gelen arkadaşımızın başına üşüştü. Sordukları soruları duysanız, sanki kızın onlara cevap borcu varmış sanırdınız. "Annenin bir Fransız olduğunu bilmiyorduk. Peki sen kendini nasıl hissediyorsun? Türk gibi mi, Fransız gibi mi? Hem Fransız hem Türk vatandaşı mısın yani? Annenin saçları da seninki gibi sarı mı? Babana mı benziyorsun annene mi?.." Böyle uzadı gitti. Lina kısa yanıtlarla geçiştirdi onları. Soru yağmurundan bunaldığı açıktı.

Dayanamayıp yanlarına gittim.

"Soru sorma makinesi misiniz," dedim. "Merakınızı kendinize saklarsanız iyi olur!"

"Onun avukatı mısın?" dedi Yelda. "Ne var sormuşsak?"

Yeni gelen arkadaşımız bir şey söylemeden defterini kapatıp sınıftan çıktı. Arkasından yürüdüm. Konuşmasak da bahçeyi turlarken ona dostluğumu hissettirebilirdim. O ise doğruca 8- B'nin kapısına gitti. Sonra ikiziyle birlikte bahçeye çıktılar. Gizli takibimi sürdürdüm derken Alin'le dış kapının önünde karşılaştık. Bana şifreli bir bakış attı. Onlara katılmam için yanına çağırır diye bekledim. Boşuna ümitlenmişim. İki kardeşin kendilerini herkesten soyutlayarak duvar diplerinde dolaşıp durmasını uzaktan seyretmek zorunda kaldım. Sanki geçenki okul çıkışında konuşmayı başlatan kendileri değilmiş gibi beni görmezden geldiler.

Cumartesi günleri Akın abim öğleye doğru ancak uyanır, annem yayınevinde saat on ikiye kadar çalışır, bense evde onun geleceğine yakın kahvaltı hazırlığına girerim. Annem döndüğünde hafta boyunca yapamadığımız kahvaltılarının acısını çıkarırız.

Annemin yıkayıp tupperware saklama kabına koyduğu rokaları da çıkardığımda aile kahvaltımız tam tekmil hazır. Abim erine gerine kalkıp elini yüzünü yıkadı.

“Küçük Asyacık yine döktürmüş,” diyerek masaya şöyle bir göz attı.

“Bana anasınıfından beri küçük Asyacık diyorsun. On dört yaşındayım. Sadece Asya diyeceğin günü duymak için beklemedeyim.”

“On üç buçuk! Daha on dördüncü doğum gününe altı ay var. On dördüne ayak bastığın gün sana büyük Asya diyeceğim söz.”

“On iki yaşındayken de on üçe basınca diyeceğini söylüyordun.”

“Tüh nasıl da unutmuşum! Tam da Küçük Asya şarkımı bestelemişken değiştirmek olmaz şimdi.”

“Aaaa! Adıma beste mi yaptın?”

“Yes yes! İşte bak böyle... Küçük Asya, küçük Asya, tuttu mu bizim yoğurt maya?”

“Aağbiiii, ne zaman beni ciddiye alacaksın sen?”